

[Knuud Jespersen.]

16 pct. Ja men hvad er det da, der er sket? Der er sket det, at man midt i kapitalens krise ganske hensynsløst har ladet de arbejdende og de arbejdsløse bære alle byrderne.

Det træder endnu stærkere frem, når man taler om indkomspolitikken. Dér bruger man jo de arbejdsløse mod de arbejdende og omvendt, hvor man forklarer, at hvis ikke de arbejdende holder igen, vil de arbejdsløse ikke kunne komme i arbejde. Ja men det vil jo i virkeligheden betyde, at man fritager kapitalismen og navnlig storkapitalen og sig selv for ethvert ansvar økonomisk og politisk og overfører det til de arbejdende.

Indkomspolitik. Nu vil jeg gerne have statsministerens definition af, hvad det er. I Aktuelt kunne man forleden læse, at det var noget, alle talte om, men ingen rigtig vidste hvad drejede sig om. Vores definition af indkomspolitik har været sociale nedskæringer, lønstop, ingen fastholdelse af priserne, undergravning af levestandarden gennem forhøjelser af omkostningerne ved at bo og fortsat og pludselig et stigende skattetryk. Er det en sådan indkomspolitik, statsministeren er tilhænger af? Er det en indkomspolitik, hvor vi bare lader stå til, selv om vi kan konstatere, at erhvervene, og de afgørende erhverv, er økonomisk ganske godt kørende også i indeværende år? Indkomspolitik er jo en fortsættelse af den skæve kurs, som septemberforligspartierne slog ind på, og en kurs, som er overordentlig farlig.

Statsministeren siger i sin redegørelse, at der er taget initiativer til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden, og anerkender, at den værste del af arbejdsløsheden faktisk er den, der rammer de unge. Hvad er det for initiativer? Det er jo 100 mill. kr. siden i fjor for 40.000 unge mennesker. 100 mill. kr., mens man gav arbejdsgiverne 1.350 mill. kr., og der kom ikke så meget som ét ungt menneske i arbejde. Men samtidig har man jo i denne periode også været vidne til, at andre af statsministerens ansvarlige samarbejdspartnere har ødelagt EFG-uddannelsen. Ja men skulle man da ikke prøve at sige, at vi anerkender blankt, at det, man har gjort over for ungdomsarbejdsløsheden, er alt for dårligt, alt for elendigt, og at der slet ikke er sat ind for at sikre, at de 40.000 unge ledige ikke skulle have deres tilværelse ødelagt.

Hvad vil man gøre med det ansættelsesstop? Vi ved jo, hvordan det ser ud i en række velfærdsinstitutioner i Danmark og på hospitaler. Vi mangler arbejdsmedicinske klinikker, bedriftslægeordninger, natlægeordninger. Der er nok at tage fat på. Det ser man også stort på og vil opretholde et ansættelsesstop. Eller var det også beskæftigelsesfremmende, da man var med til at ødelægge børneinstitutionerne og med til at gennemføre adgangs begrænsning til den højere uddannelse?

Sandheden er jo, hvor ilde den end måtte være at lytte til, at der er tale om en total fallit, hvis det var sådan, at man mente, denne politik skulle kunne klare arbejdsløshedsproblemerne, og jeg vil da være interesseret, hvis økonomiministeren vil fortælle noget om, hvordan han forestiller sig at vi kan afskaffe arbejdsløsheden. Det må da være på tide, at man lukker lidt op for sine hemmeligheder i denne sal. Jeg tror, det vil interessere ganske mange at vide.

Efter vor opfattelse er det nødvendigt med en helt ny økonomisk politik, hvis vi bare skal bekæmpe arbejdsløsheden. Denne nye økonomiske politik må bestå i, at de begrænsninger, vi har lagt på forskellige områder, der forhindrer folk i at uddanne sig eller i at få arbejde, ophæves, at vi får udvidet købekraften enten ved en omlægning af selve forbrugsevnen eller ved at fjerne moms på afgørende og danske produkter. Vi kan samtidig også, hvis vi sætter ind på, at belåningen af værdistigningerne bliver standset, sikre, at den nødvendige kapital, som man ofte taler om, kan tilføres også til melleminindustriene.

Skatten, Ja, dér har man jo fundet frem til, at de store selskaber, man har undersøgt, havde millionunddragelser. Vi har anvist en vej til at løse økonomiske problemer og til at omlægge skattebyrden, sådan at de, der havde evnen, kom til at betale og ikke som nu. Jeg anerkender, at der er sket forbedringer og tilløb til forbedringer i arbejdsløshedslovgivningen, men det er aldeles utilstrækkeligt. Det er da udmærket, at man kan tage på ferie, men spørgsmålet var, om ikke man skulle have vedtaget kommunisternes forslag om en udvidelse af ferien også for de arbejdende. At man videre skal undersøge selve arbejdstidsproblemet og i høj grad interessere sig for en sænkning af pensionsalderen.